

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 15 0 U 005050 22 Uvp
Banjaluka, 15.11.2023. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sudija Strahinje Ćurkovića predsjednika vijeća, Edine Čupeljić i Smiljane Mrše članova vijeća, uz učešće Nataše Božić zapisničara, u upravnom sporu po tužbi M.D. iz B., koju zastupa punomoćnik O.L., advokat iz T. (u daljem tekstu: tužiteljica), protiv rješenja broj ... od 19.01.2021. godine tuženog Ministarstva..., u predmetu izdavanja lokacijskih uslova, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Trebinju broj 15 0 U 005050 21 U od 27.01.2022. godine, na sjednici održanoj 15.11.2023. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Trebinju broj 15 0 U 005050 21 U od 27.01.2022. godine preinačava tako da se tužba uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se tuženi da tužiteljici nadoknadi troškove postupka u iznosu od 2.275,00 KM u roku od 30 dana od dana prijema ove presude.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba protiv uvodno označenog osporenog akta i odbijen zahtjev tužiteljice za naknadu troškova upravnog spora. Osporenim aktom odbijena je žalba tužiteljice izjavljena protiv rješenja Odjeljenja za prostorno uređenje i stambeno komunalne poslove opštine B. broj ... od 24.12.2019. godine i spis predmeta vraćen prvostpenom organu na ponovni postupak. Tim prvostepenim rješenjem je odbijen zahtjev tužiteljice za izdavanje lokacijskih uslova za postavljanje privremenog objekta metalne konstrukcije za zaštitu od sunca na k.p. broj 2587/2 k.o. B.-G. u ulici K.A. broj ... u B.

Odbijanje tužbe obrazloženo je navodima suda da je osporeni akt zakonito donesen jer da je tuženi omogućio tužiteljici da dostavi sve neophodne akte urbanističke regulative, pa tako i ostavio dodatni rok za dopunu urbanističko tehničkih uslova, a sve u cilju zadržavanja nadstrešnice izgrađene na k.p. broj 2587/2 k.o. B. kao objekta privremenog karaktera, što je i zahtjev tužiteljice. Tužiteljica je dostavila dopunjene urbanističko tehničke uslove urađene od strane Instituta za građevinarstvo, IG Banjaluka iz januara 2021. godine, koji se zbog svoje manjkavosti odnosno utvrđenih nedostataka nisu mogli prihvatiti odgovarajućim dokazom kako iz razloga nemogućnosti uklapanja istog objekta u regulacioni plan dijela gradskog centra, a takođe i zbog nedostavljanja saglasnosti etažnih vlasnika zgrade na koju je naslonjena navedena tenda, pa je u skladu s tim pravilan zaključak tuženog da se tužiteljici ne mogu izdati traženi lokacijski uslovi. U izreci osporenog rješenja napravljena je greška ali koja nije od uticaja na zakonitost, jer sama činjenica da je žalba odbijena ukazuje da nema

potrebe za ponovnim postupkom i takvo određenje dispozitiva, da se predmet vraća na ponovni postupak, ne proizvodi pravno dejstvo. Nemaju osnova navodi tužiteljice o diskriminaciji u odnosu na druge građane kojima je bilo dozvoljeno postavljanje tezge i tende jer tužiteljici nije odobreno postavljanje tende s obzirom da je suprotno regulacionom planu ovog dijela grada.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tužiteljica osporava njenu zakonitost iz razloga propisanih u odredbi člana 35. stav 1. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS) tj. zbog povrede odredaba Zakona o opštem upravnom postupku, Zakona o uređenju prostora i građenju i Zakona o zabrani diskriminacije BiH. Navodi da je od nje zatražena dopuna urbanističko tehničkih uslova sa određivanjem roka privremenosti predmetne nadstrešnice, kao objekta montažno demontažnog karaktera u skladu sa rješenjem lokalne zajednice kojom se odobrava zauzimanje javne površine za postavljanje predmetnog objekta, što je ona i učinila i dostavila dopunjene urbanističko tehničke uslove iz januara 2021. godine, ali da nije dobila rješenje o roku privremenosti zauzimanja javne površine, jer na predmetnoj lokaciji nije predviđeno postavljanje trajnih ni privremenih objekata, jer se iz plana namjene površine vidi da je predmetna lokacija predviđena za centralne sadržaje. Ističe da su 2012., 2013., 2014. i 2015. godine, već 4 puta na istoj lokaciji izdati lokacijski uslovi za isti objekat M. C. iz B., pa smatra da se radi o njenoj diskriminaciji. Osim toga tuženi nije odlučio o žalbenim navodima istaknutim u tom pravcu, a ukazao je na manjkavost urbanističko tehničkih uslova zato što nije pribavljena odluka Skupštine zajednice etažnih vlasnika (ZEV) za koju je potrebna saglasnost svih etažnih vlasnika. Međutim smatra da se ovdje ne radi o situaciji iz člana 29. stav 2. Zakona o održavanju zgrada („Službeni glasnik RS“ broj: 101/11), niti se radi o zasnivanju službenosti, niti o većoj prepravci a ni dogradnji ili nadogradnji, tako da u konkretnom slučaju nije potrebna saglasnost svih etažnih vlasnika, a istu nije pribavljao ni naprijed pomenuti M.C. kome su ti uslovi izdavani. Prema tome sasvim je dovoljan akt izdat od strane ZEV za upravljanje zgradom od 05.01.2021. godine u kojem je jasno navedeno da niko od stanara nije imao nikakvu primjedbu u vezi nadstrešnice za period na koji je postavljena iz čega proizlazi da su stanari saglasni sa postavljenom nadstrešnicom. Navodi i da joj je metalna konstrukcija koja je postavljena neophodna radi zaštite od sunca, da se oslanja na vanjski zid njenog poslovnog prostora i objekta i da ne smeta nikom od članova ZEV. Navodi i da je isti slučaj sa metalnom konstrukcijom koja se nalazi na drugom dijelu iste stambene zgrade u kojoj se nalazi njen poslovni prostor i koja se na istom mjestu nalazi dugi niz godina. Zbog navedenog postupanja onemogućuje joj se da stavi u funkciju svoj poslovni prostor, što je zanemareno a od uticaja je na pravilnu odluku. Posebno navodi da nije zabilježeno u dosadašnjoj praksi da drugostepeni organ rješava stvar na način da odbija žalbu i spis predmeta vraća na ponovni postupak. Takva formulacija moguća je samo u situacijama kada se žalba uvažava i spis predmeta vraća na ponovni postupak, a ovakvo rješenje sa ovakvim dispozitivom je pravno neodrživo, pa se prihvatajući isto nižestepeni sud stavio u ulogu „korektora“ pravdajući takav pravni „nonsens“ tuženog o čemu je dao i pogrešno obrazloženje da se radi o greškama u pisanju. Na kraju sumirajući činjenice da je na istom prostoru, na istoj zemljišnoj parceli u istoj stambeno poslovnoj zgradi bilo dozvoljeno M.C. da može da podigne tezgu i tendu, da su istom izdati lokacijski uslovi 4 puta u skladu sa istim regulacionim planom a njoj koja koristi to zemljište ispred svog poslovnog prostora postavljanje metalne konstrukcije za zaštitu od sunca nije dozvoljeno jer to nije u skladu sa istim regulacionim planom, zaključuje da se radi o diskriminaciji tužiteljice što nižestepeni sud neosnovano ne prihvata i pogrešno zaključuje da diskriminacija u konkretnom slučaju ne postoji. Smatra da je zahtjev osnovan pa predlaže da se isti uvaži, pobijana presuda preinači tako da se tužba uvaži i osporeni akt poništi, ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati

na ponovni postupak. Zatražila je i troškove sastava zahtjeva, kao i dosadašnje troškove upravnog spora prema dostavljenom troškovniku.

Tuženi nije dao odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, kao i spise predmeta na osnovu odredbe člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Prije svega treba reći da dispozitiv osporenog akta nije jasan, kratak ni određen, pa nije sačinjen u skladu sa odredbom člana 196. stav 2. ZOUP. Ovo iz razloga što se dispozitivom osporenog akta žalba tužiteljice odbija i određuje da se predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak, što je kontradiktorno i suprotno odredbi člana 225. ZOUP kojom su propisani uslovi kada se žalba odbija i iz istih proizlazi da u tom slučaju nema mjesta vraćanju predmeta na ponovni postupak, jer nema ni osnova za njegovo provođenje. Vraćanje predmeta na ponovni postupak je samo u slučaju iz odredbe člana 227. stav 2. ZOUP kada drugostepeni organ nađe da će nedostatke prvostepenog postupka brže i ekonomičnije otkloniti prvostepeni organ i u tom slučaju prvostepeno rješenje se poništava i predmet vraća na ponovni postupak. Dakle, u konkretnom slučaju s obzirom da je žalba odbijena nije bilo mjesta određenju da se spis predmeta vraća na ponovni postupak što ukazuje na nejasnoću predmetnog dispozitiva, čemu tužiteljica osnovano prigovara. U tom pravcu je pogrešan zaključak nižestepenog suda da se radi o grešci nastaloj u kucanju, koja nije od uticaja.

Uz navedeno treba ukazati da je prvostepenim rješenjem zahtjev tužiteljice za izdavanje lokacijskih uslova za postavljanje odnosno zadržavanje montažno demontažne nadstrešnice na k.p. broj 2587/2 k.o. B. G. odbijen, jer iako je tužiteljica dostavila urbanističko tehničke uslove izrađene od strane Instituta za građevinarstvo IG d.o.o. B., PJ T. od decembra 2020. godine i dopunjene urbanističko tehničke uslove iz januara 2021. godine nisu ispunjeni uslovi za izdavanje lokacijskih uslova, jer iz istih proizlazi da se na tom prostoru po pravilu ne mogu postavljati privremeni objekti izuzev privremenih gradilišnih objekata i privremenih ograda, a da se izuzetno može odobriti postavljanje privremenih tipskih prenosnih objekata na javnim površinama na kojima neposredno ne predstoji izgradnja stalnih objekata kao i dvorištima, porodičnih stambenih i stambeno poslovnih zgrada, što ukazuje da ne postoje uslovi za izgradnju predmetne nadstrešnice kao objekta privremenog karaktera propisanih odlukom o uređenju prostora i građevinskom zemljištu opštine B. Takođe da tužiteljica nije pribavila saglasnost svih etažnih vlasnika zgrade u kojoj se nalazi njen poslovni prostor i na koju se naslanja predmetna nadstrešnica već je samo pribavila akt predsjednika Zajednice za upravljanje zgradom od 05.01.2020. godine iz kojeg ne proizlazi da su svi etažni vlasnici dali saglasnost.

Međutim, po ocjeni ovog suda u postupku koji je prethodio donošenju navedenog rješenja ostalo je nerazjašnjeno činjenično utvrđenje koje je od uticaja na pravilnu primjenu materijalnog prava. Ovo iz razloga što je tužiteljica, kako je već i navedeno, na traženje prvostepenog organa dostavila dopunjene urbanističko tehničke uslove iz januara 2021. godine koji se u tekstualnom dijelu sadržajno pozivaju na regulacioni plan dijela gradskog centra u B., kojim je obuhvaćena predmetna lokacija i u kojem je navedeno da se privremeni objekti na tom prostoru po pravilu ne mogu postavljati, izuzev privremenih gradilišnih objekata i privremenih ograda. Može se takođe odobriti postavljanje privremenih tipskih prenosnih objekata na javnim površinama na kojima neposredno ne predstoji izgradnja planiranih stalnih objekata i dvorištima porodičnih i stambenih zgrada. S obzirom na to da na

predmetnoj lokaciji nije predviđena izgradnja stalnih objekata, da su etažni vlasnici dali saglasnost za postavljanje privremene montažno demontažne nadstrešnice, a imajući u vidu da su u prethodnim periodima izdavani lokacijski uslovi za postavljanje montažno demontažne tende na predmetnoj lokaciji, smatra se da postavljanje iste neće ugroziti predmetni prostor i planska rješenja. To su bili razlozi za izdavanje urbanističko tehničkih uslova za postavljanje predmetne nadstrešnice-tende za koju su dati detaljni uslovi i navedeno da se radi o objektu privremenog karaktera sa rokom privremenosti do godinu dana od dana izdavanja lokacijskih uslova. Tužiteljica je dostavila podnesak ZEV ulica K.A. ... B. od 05.01.2021. godine koji je potpisao predsjednik R.B. i u kojem je navedeno da niko od stanara nije imao nikakvu primjedbu u vezi nadstrešnice za ove dvije godine od kada je postavljena i niko od ostalih vlasnika poslovnih prostora u zgradi nije tražio bilo kakvu saglasnost od stanara prilikom izvođenja građevinskih radova u proteklih deset godina.

Prema navedenom, a kod činjenice da je aktom od 16.12.2020. godine tuženi zatražio od tužiteljice dostavljanje izmijenjenih i dopunjenih urbanističko tehničkih uslova u kojem je i detaljno navedeno šta je potrebno da sadrže, odnosno da sadrže rok privremenosti koji se mora odrediti u skladu sa rješenjem nadležnog organa lokalne zajednice, kojim će se vremenski odobriti zauzimanje javne površine za postavljanje nadstrešnice. Takođe je zatražena saglasnost etažnih vlasnika zgrade u smislu člana 29. Zakona o održavanju zgrada.

Tužiteljica je dostavila dopunjene urbanističko tehničke uslove iz januara 2021. godine sa detaljnim podacima o objektu, lokaciji, priključcima, karakteru objekta i roku trajanja (godina dana od dana izdavanja lokacijskih uslova) te uslovima postavljanja. Prema Odluci o uređenju prostora i građevinskom zemljištu Opštine B. gradsko građevinsko zemljište i ostalo zemljište može se dati u zakup neposrednom pogodbom na određeno vrijeme do dvije godine u slučajevima za privremeno zadržavanje objekata za koje nadležni organ opštine izda lokacijske objekte i za privremeno izgrađene objekte za koje se urbanističko tehničkim uslovima ili lokacijskim uslovima utvrdi da je moguće zadržavanje takvih objekata. Proizlazi da su dopunjenim urbanističko tehničkim uslovima otklonjeni svi traženi nedostaci, a rok privremenosti određen u skladu sa navedenom odlukom, a u tekstualnom dijelu dato detaljno obrazloženje o razlozima izdavanja istih, koje se i po ocjeni suda može prihvatiti, to je nejasan zaključak da isti ne predstavljaju valjan dokument za odlučivanje po zahtjevu tužiteljice.

Saglasnost svih etažnih vlasnika iz odredbe člana 29. Zakona o održavanju zgrada nije potrebna u ovom slučaju jer se ne radi o dogradnji, nadziđivanju, služnosti i dr., već samo o postavljanju montažno demontažnog objekta.

Ostali prigovori tužiteljice na okolnost postojanja diskriminacije su preuranjeni, jer nije konačno odlučeno o postojanju prava tužiteljice, pa ovaj sud ne nalazi za potrebno da ih posebno obrazlaže.

Iz navedenih razloga, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi ostvareni su razlozi predviđeni odredbama člana 35. stav. 2. ZUS, pa se zahtjev tužiteljice za njeno vanredno preispitivanje uvažava, na osnovu odredaba člana 40. stav 1. i 2. tog zakona, pobijana presuda preinačava tako da se tužba uvažava i osporeni akt poništava, jer su ostvareni razlozi iz odredaba člana 10. tačke 2. i 4. ZUS.

Odluka o troškovima spora iz stava 2. izreke presude se zasniva na odredbi člana 49. i 49.a stav 1. ZUS i u vezi sa članom 397. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03- 61/13, u daljem tekstu: ZPP), koji se u upravnom sporu primjenjuje

na osnovu odredbe člana 48. ZUS. Visina troškova, koju je tuženi dužan isplatiti tužiteljici koju je u upravnom sporu zastupao advokat, određena je shodno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik RS“ broj 68/05, u daljem tekstu: Tarifa). Prema Tarifnom broju 3. za sastavljanje podnesaka (tužbe) u neprocijenjivim stvarima visina nagrade iznosi ukupno 300 bodova, a prema vrijednosti boda od 2 KM, iz člana 14. stav 2. Tarife, nagrada iznosi 600,00 KM. Taj iznos uvećava se za 25 % na ime paušala, tako da ukupan iznos troškova koji se dosuđuju na ime podnošenja tužbe iznosi 750,00 KM. Tu su i troškovi za sastav zahtjeva za vanredno preispitivanje, za koji se visina nagrade od 300 bodova, uvećava za 50% za sastav pravnog lijeka (450 bodova), pa prema pomenutoj vrijednosti boda nagrada iznosi 900,00 KM, uvećana za 25% paušala, ukupno 1.125,00 KM. Tu su i troškovi takse na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 200 KM, kao i takse na zahtjev, koju je tužiteljica platila, pa ukupan iznos troškova koji se dosuđuju iznosi 2.275,00 KM.

Zapisničar
Nataša Božić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić